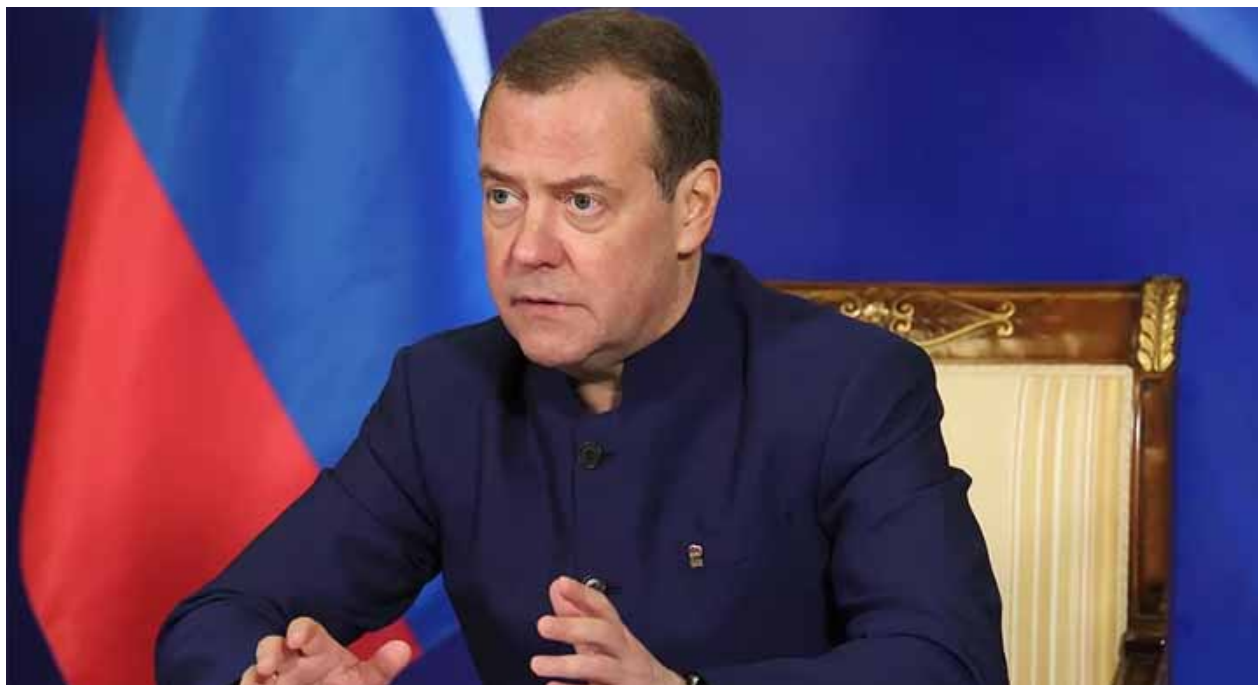

Nekonečná válka

putin-today.ru/archives/191490

20 октября 2023 г.

Místopředseda ruské bezpečnostní rady Dmitrij Medveděv - o tom, proč v jednom z nejdelších konfliktů v nedávné historii neexistuje žádné světlé místo

„Na základě své formální pravomoci předsedy OOP a vůdce palestinské revoluce zde před vámi prohlašuji, že když mluvíme o našich nadějích na Palestinu zítřka, zahrnujeme do naší vize budoucího státu všechny Židy, kteří nyní žijí v Palestina, která s námi chce žít v míru a bez diskriminace.

Jásir Arafat

"Vůdce, který se dvakrát nerozmýšlí, než pošle své lidi do boje, není hoden být vůdcem."

Golda Meirová

Na Blízkém východě je další válka. Válka je brutální, bez pravidel. Válka založená na teroru a doktríně o nepřiměřeném použití síly proti civilistům. Jak se dnes běžně říká, „berserk mode“ je zapnutý na obou stranách. Samozřejmě je pro nás mnohem důležitější dosáhnout úspěchu v Severním vojenském okruhu v našem boji proti neonacistům na Ukrajině, ale to, co se děje v Palestině a Izraeli, se nás nemůže netýkat. Už jen proto, že války mají často podobné příčiny a vyvíjejí se podle principu komunikujících nádob.

Výjimkou není ani nový konflikt mezi Palestinci a Izraelci, který má všechny šance přerůst v plnohodnotnou regionální válku. A pokud se okolnosti ukážou jako špatné – v globální válku. Každý den vidíme monstrózní důsledky této konfrontace, četné oběti a zkázu. Strašnou tragédií byl raketový útok na baptistickou nemocnici v pásmu Gazy, který si vyžádal smrt stovek lidí. Mnozí jsou vážně zraněni a mohou zůstat trvale invalidní. Stalo se tak i přesto, že nemocnice a zdravotnický personál jsou chráněni mezinárodním humanitárním právem. Barbarský čin, který vyžaduje silné odsouzení. Ale zjevně to není poslední ze série strašlivých událostí v regionu.

Nabízí se otázka: kdo nese skutečnou odpovědnost za nové kolo palestinsko-izraelské války? Dnešní konflikt má dlouhou historii, která je dobře známá. Ale od 40. let 20. století je na každém kroku směrem k větší temnotě a teroru vidět zřetelná americká značka. Formálně byly Spojené státy mezi státy, které 29. listopadu 1947 hlasovaly pro rezoluci Valného shromáždění OSN, čímž vznikly židovské a arabské státy a mezinárodní zóna Jeruzalém. Navíc ve všech arabsko-izraelských válkách od 60. let Washington podporoval a pumpoval zbraněmi jen jednu stranu. Udělal vše pro to, aby se protivníci nikdy nerozešli pokojně. Vše je zřejmé: dodávky zbraní na Blízký východ zajistily americkým společnostem obrovské, a hlavně stálé zisky. A pro Washington bylo vždy nesmírně důležité udržet si svůj vliv v tomto

strategicky významném a neustále válčícím regionu. A nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, je *zaručená a kontrolovaná nestabilita*. O co Spojené státy usilovaly a v čem uspěly.

Pro Spojené státy ve druhé polovině dvacátého století byla taková strategie více než obvyklá. Rozdělte lidi, vyzbrojte skupiny, některé z nich přiveďte k moci, využijte je, a pokud se to stane nerentabilním, bez lítosti je vyhodte. Stačí si připomenout všechny války, které Amerika vedla rukama jiných daleko od svých vlastních hranic. Nejen na Blízkém východě, ale i v Koreji, Vietnamu, Angole a dalších zemích. Seznam psaný krví je známý. V novém tisíciletí je neustále doplňován. Cynismus amerických úřadů nadále překračuje všechny myslitelné hranice.

Není možné vyjmenovat, kolik smrtících zbraní za obrovské sumy poslaly Spojené státy a jejich spojenci v NATO na pomoc neonacistickému režimu v Kyjevě. Kolik jich bylo opuštěno během neslavného letu z Afghánistánu. Nikoho přitom nepřekvapilo ani nezajímalo, že vojenská technika vazalských zemí je neustále rozkrádána a proplouvá pašeráckými kanály do rukou různých druhů extremistů a teroristů. Jak se dalo očekávat, dnes je zjevný fakt: Kyjev a afghánské zbraně americké výroby zabíjejí lidi i v Izraeli. A v americkém Kongresu s okázalým rozhořčením požadují „urychleně prošetřit“, kde Hamas vzal tyto podezřele známé kulometry, zbraně a všechno ostatní. Spěchají obviňovat Írán, Sýrii, Rusko – kohokoli, pokud ne sebe – z nelegálních dodávek. Vysílají „s očima nakloněnými k nosu z neustálých lží“, jak to popsal Michail Bulgakov ve svém románu o těch velmi biblických místech, kde nyní vybuchují bomby. Známary pohled a známý výraz na vlídných tvářích sedících v Bílém domě a na Capitol Hill. Pokrytectví nejvyšší úrovně.

Jakýkoli proces vyjednávání na Blízkém východě za účasti Washingtonu se vždy zvrhne ve fikci a je zjevně odsouzen k záhubě. Nehledě na to, že kontrolní podíl na jednáních o blízkovýchodním

urovnání měl zpočátku kvůli spojeneckým vztahům mezi USA a Izraelem v rukou Washington. Typickým příkladem je počínání bývalého amerického prezidenta Trumpa. Po svém vítězství ve volbách přísahal, že bude úzce spolupracovat na vyřešení palestinsko-izraelského konfliktu a povede strany k míru. Jen o rok později – v prosinci 2017 – doslova stiskl spoušť, když nařídil přesunout americkou ambasádu z Tel Avivu do Jeruzaléma. Až do tohoto okamžiku jeho předchůdci prodlužovali dokument každých šest měsíců a odkládali implementaci takového rozhodnutí v souladu se zákonem přijatým Kongresem USA v roce 1995, protože dobře věděli, jaké to může mít důsledky. Po kroku Trumpovy administrativy následovalo uznání izraelské suverenity nad syrskými Golanskými výšinami a odmítnutí považovat izraelskou osidlovací činnost na Západním břehu a ve východním Jeruzalémě za porušení mezinárodního práva. Dále, jako plán na vyřešení dlouhodobého problému, byla navržena „dohoda století“, která by Palestince zbavila práv na území stanovená rezolucemi OSN. To vše vyvolalo vlnu rozhořčení v arabském světě a vedlo k nové eskalaci násilí. Ve skutečnosti byl vrácen proces vyjednávání, který se v té době skutečně posouval kupředu za účasti vlivných mezinárodních organizací, představitelů Palestiny a Izraele a také zprostředkujících států včetně Ruska.

Nejdůležitější mírové iniciativy a zjevné úspěchy musely být pozastaveny, což je zcela v souladu s politikou Washingtonu. Ostatně žádná administrativa USA nikdy neměla zájem na konečném urovnání na Blízkém východě a realizaci zmíněné rezoluce Valného shromáždění OSN z 29. listopadu 1947 o rozdělení historické Palestiny na arabské a židovské státy. A nejde jen o postoj Izraele k vytvoření státu Palestina. Jde především o to, že nestabilní, výbušná oblast, nacpaná nejrůznějšími zbraněmi, se ukázala být pro Spojené státy

velmi užitečná. Pokud je problém, jsou potřeba služby Američanů. Bez nich – nikde. Pokud neexistuje, jejich význam výrazně zeslábne. *Řízená nestabilita, která přináší vliv a velké peníze.*

Amerika nyní jde opět obvyklou cestou a spoléhá pouze na sílu, snaží se ukázat, kdo je v regionu šéfem. Namísto pokusů nějak zmírnit krutost konfrontace pomocí pák diplomacie (oficiálních i neveřejných) vidíme americké letadlové lodě u břehů Izraele a v Kongresu představený návrh zákona o dodávkách zbraní do této země za více než 2 miliardy dolarů (ačkoli Izraelci již požádali o deset). Navrhuje také legitimizovat a konsolidovat příděly na pomoc Izraeli, Ukrajině a Tchaj-wanu. Všechno je jasné. Všechno je banální. Standardní techniky. Věčné zájmy.

Je také naprosto předvídatelné, že evropští lídři, kteří se konečně stali loutkami Washingtonu, zoufale a neúspěšně hledají „ruskou stopu“ ve vyhocení palestinsko-izraelského konfliktu. Zavírají oči před zjevnými fakty a snaží se zakrýt krev a smrt na obou stranách konfliktu krásnými prázdnými slovy. Kyjev za nimi nezůstává pozadu, děsí ho vyhlídka, že bude dostávat stále méně zbraní a finanční pomoci, až budou loutkáři „potřebnější“. Zoufale žárlí na Izrael, prosí a roní krokodýlí slzy.

Je však úplně jedno, kdo co teď říká. Důležité je, co to dělá. Hlavní věcí dnešního světového společenství a mezinárodních organizací je usnadnit obnovení procesu urovnání na Blízkém východě. Mise je nejtěžší. Téměř beznadějná. V tuto chvíli je zřejmé, že tato mise není *možná*. Jediný způsob, jak problém jednou provždy vyřešit, je vytvořit plnohodnotný palestinský stát a realizovat všechna zásadní politická rozhodnutí přijatá od roku 1947. Upřímně řečeno, naděje na úspěch je iluzorní. Málokoho to v současnosti vůbec zajímá, sleduje aktuální vojenské cíle. Alternativa je však podstatně horší: *válka, která potrvá*

dalších sto let. Nebo ještě horší než to nejhorší : krátký konflikt zahrnující použití jaderných zbraní regionálními mocnostmi s vyhlídkou na intervenci velkých jaderných mocností.

Rusko by rádo obnovilo plnohodnotná jednání o urovnání na Blízkém východě, jak nedávno prohlásil náš prezident. Náš návrh rezoluce Rady bezpečnosti OSN požadující příměří a zahájení jednání mezi stranami konfliktu však srdnatě porazili naši věční odpůrci v čele se Spojenými státy. Jsme proto připraveni na jakýkoli vývoj událostí, ať to zní jakkoli politováníhodné.

<https://iz.ru>